

Ježenja

Neva Lukić

Ježenja

Fraktura

© Neva Lukić i Fraktura, 2020.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kojem obliku bez prethodnog dopuštenja nakladnika.

All rights are represented by Fraktura, Croatia.

ISBN 978-953-358-240-5

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 1070515

Plohe ježenja

Monokrom

Ne bi li stvari bile bliske da su
iste boje.

Papir i slovo postali bi jedno.
Ništa ne bi bilo “oči gledno”.
Ne bismo mogli znati
u kojem će se trenutku
nepokretno pokrenuti
Kad će prekidano vrijeme
postati kotač bicikla

Sito

Poroznost
svijet u ravnoteži
umjetnost utabana stvarnosti,

umjetnost - odškrinete oči,
stvarnost uška na međi
uskličnika i pomaka u san;

Poroznost
rane postaju pješačke plohe,
sunce udara bas iza sljepoočnica
Poroznost kad sjene su pokrovi,
a ne odlasci
Kad sjene-rane ne lijepe se za dlanove
Kad plohe žive na aparatima
ptičjeg cvrkuta
Poroznost
Na vagi jednaki svjetovi
Urušavaju se
plohe pokrovi

plohe otvori što vrisnu u obrazu
Punine i praznine su praznine
Punine i praznine
Praznine

Sakupljači sjena

Ja kopam kandžicama noć,
nijemim kljunom kroz bilo,
jagodicom korijen rijeke
navlačim kroz dublje sjene.
Dolazim do visoka hrasta
i hrast postane bor
tisućama žica
moga žižljiva bila,
ljetnom noći
začetom u prstima.
Bor prerasta u zemlju
i ti udišeš zemlju
Ulaziš u noć i noć u mene
Ti i ja, hranimo se
na rubovima potplata.

Dva menhira

Ljudi vode ljubav
stapaju se sjene.
Ponovno, bulevar oplakuje
rekvijem crkvenih zborova.
Ljudi vode ljubav,
stapaju se sjene
i nastade tama glasova.
Jedino dva menhira
čije se oštre konture
nikada ne dotaknu
zadržaše trak svjetlosti
nad nama.

Daleko

Točno u tankim pregibima plahte
Među skliskim togama otišlih zmija

Svjetlost

Na Sjeveru, gdje noć je noćima
na prvi trak zore na licima
ljudi se ježe cijelim čelima.

Sunce

Za njih tako daleko.

Njihovim uskim rukama
Stvaralo bi
šumske požare.

Preobražaj Krika

Ja sam klijetka ispunjena
dupljama udaraljka
Na respiratoru vjetra!
Držim se!
Četirma nogama konja u trku,
kopitima istodobno u zraku!

Ja sam štap slijepca.
Svi moji drhtaji postali su tvrdi
Duplje zatvaraju se
oblutkom što nosi ga vjetar

Ja, postajem biće vjetra!
Duplja mi se stapa s dupljama
šešira
Nitko nije rekao
Da nam je noćima krik!

Ali, čemu taj dah
kad već postoje dugi vjetrovi?!
Ali, baš ondje gdje smo nekad gledali,

ondje gdje smo baš disali
i usko, usko čuli
nešto je
što nije
kukuljica

Ja sam.
Uskoro.
Kad me krik prekine.
Oko bit će kugla robijaša.
Nosit će je rukama.
Uvijek iza sebe.

Ja nisam umoran od krika
Na mojem licu je uspavano
iscjepkano, razgacano
Jezik ispunjava duplje
vulgaran nakon snošaja
štap je ponosita slijepca

Na ovome mjestu
vjetar postaje čestica
usta mi dobiju slova
prema dolje
Linije lica u koje
urezuju kubus.